

[Hanne Reintoft.]

leden, omgående går i gang med en radikal omlægning af hele skattesystemet ud fra det hovedsynspunkt, at skattebyrden må og skal svare til skatteevnen. Jeg tror, det ville være hensigtsmæssigt, om regeringen her bare en enkelt gang prøvede at lægge budget for en lavtlønsarbejder; så tror jeg, man vil få et lidt andet indtryk af skatteevne. En gang imellem har man et mærkeligt enten romantisk forhold til, hvordan folk får pengene til at slå til, eller også en meget barsk indstilling om, at der er nogen, der skal have det dårligt.

Man kunne forandre skatteskalaen og få en langt retfærdigere fordeling af skattebyrden ved følgende 5 hovedretningslinjer.

For det første kunne man fritage indkomster, som ikke overstiger, hvad der er nødvendigt for at sikre indkomstmodtageren og hans eventuelle familie et rimeligt eksistensminimum, for skat. F. eks. kunne man fritage indtægter på 20.000 kr. for en familie, hertil regner jeg også den enlige mor med børn, for beskatning, og indtægter på 10.000 kr. for en enlig.

Man kunne for det andet sørge for, at alle fradrag blev afskaffet, fordi ethvert fradrag giver de største indkomster de største fordele, og give eventuelle sociale kompensationer i form af tilskud.

For det tredje kunne man sørge for at afskaffe de ekstraordinære afskrivningsregler, der klart virker som skattebegunstigelse for de selvstændige erhvervsdrivende, nogle gange i et helt grotesk omfang.

For det fjerde kunne man, som jeg også nævnte forleden dag, bringe aktieselskabsbeskatningen bare på højde med den tilsvarende beskatning i de andre nordiske lande, hvor den er betydeligt højere.

Og for det femte kunne man sørge for, at der kom flere sociale foranstaltninger for de lavtlønnede, som sagt i form af tilskud.

Ud fra disse hovedprincipper skulle det være muligt at udforme en indkomstskattelovgivning, der kunne gøre den asociale forbrugsbeskatning overflødig, men som allige-

vel kunne give en skatteindtægt, der kunne dække selv det fastsatte statslige indkomstbehov, som finansministeren mener vi skal have dækket. Vi accepterer ikke, at så meget skal i statskassen, da vi mener, der er en lang række områder, der kan spares på, ikke mindst militæret, sådan som vi forsøgte at fremstille det i et dagsordensforslag forleden dag, hvor vi desværre ikke engang kunne få SF's støtte, men som sagt, selv om man skulle imødekomme finansministerens ønsker om skatteinddrivning, kunne det gøres på en socialt mere retfærdig måde.

Finansministeren (Poul Møller): Når man har mange års erfaring som opposition, ved man jo, at man ofte har svært ved at finde ud af, hvilket standpunkt man skal tage til lovforslag. Man kan i lange tider have været så meget imod, at det begynder at give én vanskeligheder hos éns tillidsmænd og vælgere. De siger: I må jo også øve lidt indflydelse, og så kan man være tilbøjelig til at sige: ja men man skal dog ikke give regeringen ret, og så ender man altid med at angribe det processuelle, selve fremgangsmåden, som urimelig og uholdbar, arrogant og uoplysende osv. osv. Det tænkte jeg på, for jeg har som sagt også oppositionserfaringer, da jeg hørte hr. Grünbaum tale i dag. Hans tale gik først og fremmest på, at det var arrogant, og jeg specielt var jo særlig arrogant over for det høje ting ved overhovedet at fremsætte lovforslaget.

Nu kunne jeg naturligvis godt have ventet, men jeg vil gerne give hr. Grünbaum og andre den oplysning, at vi fra kildeskattedirektoratet har fået besked om, at 10. oktober er sidste frist for vedtagelsen af en udskrivningsprocent, hvis den skal kunne fungere fra 1. januar. Jeg kunne altså have sagt: ja men så gør vi ikke noget ved det dér, folketinget begynder den 6. oktober, og så kan jeg fremsætte lovforslaget den 6. oktober og bede folketingets medlemmer om at vedtage det inden den 10. oktober. Jeg har næsten ikke fantasi til at forestille mig, hvordan hr. Grünbaum ville være røget op i